

Không Có Thầy, Các Con Chẳng Làm Gì Được!

Mẹ tôi mất sớm khi tôi còn thơ ấu. Cha tôi gửi tôi cho Ông Bà Nội chăm sóc. Ông Bà giáo dục tôi trong niềm tin vào một THIÊN CHÚA công minh luôn nghiêm trị con cái. Tôi luôn nghe lời răn đe:

- Nếu cháu không làm điều này điều nọ, Chúa sẽ phạt cháu!

Thời gian trôi qua. Tôi lập gia đình và có 9 đứa con. Trong số các con gái tôi nổi bật Muriel. Bé nhanh nhẹn và liêng-thoảng. Thế nhưng bé đột ngột qua đời trong một trại hè lúc mới 8 tuổi. Cái chết bất ngờ của Muriel gieo vào lòng tôi niềm oán hận THIÊN CHÚA. Tôi trách Chúa sao không cất đi Colette, đưa con gái sinh thiếu tháng ẻo-ọt khó nuôi! Colette đau ốm liên miên .. Thế rồi hôn nhân chúng tôi tan vỡ. Chồng tôi ra đi để lại tôi một mình dưỡng dục các con.

Trong thời gian này bé Colette ước ao cử hành nghi thức Tuyên Xung Đức Tin. Tôi bèn ủy thác Colette cho một nữ tu giúp bé chuẩn bị. Phần tôi, tôi không còn tin tưởng gì ráo trọi! Đức Tin đã chết trong tôi. Tôi biết THIÊN CHÚA hiện hữu nhưng tôi không tin nơi sự phù trợ của Ngài. Tôi thầm nghĩ:

- THIÊN CHÚA không hề yêu thương mình!

Một nữ tu rủ tôi đi hành hương Roma. Tôi chấp nhận đi Roma như một chuyến du lịch, không hơn không kém. Sau đó tôi lại đi hành hương Lộ Đức với Cộng Đoàn "Đức Tin và Ánh Sáng". Tôi dừng dừng theo sát mọi sinh hoạt của Cộng Đoàn nhưng cảm thấy lòng nguội lạnh trống rỗng. Vừa đến nơi, chúng tôi kéo nhau tới Hang Đá Lộ Đức để kính chào Đức Trinh Nữ Rất Thánh MARIA Vô Nhiễm Nguyên Tội. Đêm trước ngày rời Lộ Đức, tôi đi một mình xuống Hang Đá để vừa chào Đức Mẹ vừa tạm biệt Đức Mẹ. Tôi xin Đức Mẹ tha thứ vì tôi không mấy nhiệt thành trong việc kính mến Đức Mẹ .. Bây giờ nghĩ lại tôi mới hiểu rằng, hôm ấy Đức Mẹ cũng chào tôi nhưng không nói lời từ biệt. Bởi vì, Đức Mẹ vẫn mong tôi sớm trở về cùng THIÊN CHÚA và trở về với Đức Mẹ.

Một ngày, nữ tu Madeleine bạn tôi xin tôi tháp tùng Chị trong chuyến hành hương đến đền thờ Thánh Tâm Đức Chúa GIÊSU KITÔ ở Paray-le-Monial, miền Trung Đông nước Pháp. Dĩ nhiên tôi từ chối. Nhưng vì Chị nài nỉ mãi nên tôi buộc lòng chấp nhận. Chúng tôi tức khắc tìm chỗ trọ. Rủi thay không còn chỗ trống. Tôi nói ngay:

- Chị thấy chưa, Chúa không muốn em đi, bởi vì Ngài đâu có yêu thương em!

Ngạc nhiên Chị hỏi vặn:

- Em nói gì lạ thế?

Tôi cứng đầu lặp lại:

- Em nói: THIÊN CHÚA không thương em!

Chị vẫn cương quyết:

- Không sao hết! Em cứ tháp tùng Chị đến Đền Thánh.

Tôi miễn cưỡng nghe lời.

Sau đó chúng tôi tìm được chỗ trọ và lên đường. Đến nơi, Chị Madeleine rủ tôi vào nhà nguyện viếng Minh Thánh Chúa. Tôi không muốn đi. Chị lặng lẽ cầm tay tôi kéo vào. Tôi ngao ngán nghĩ thầm:

- Thôi rồi, mình xui xẻo đi theo một nữ tu! Mình bắt buộc phải ở lại lâu thật lâu trong nhà nguyện không biết đến bao giờ mới ra!

Nhà nguyện đông kín người đang cầu nguyện. Chị Madeleine tiến thẳng lên gần bàn thờ. Chị quì gối xuống. Tôi vừa quì vừa nhìn quanh quất tìm một chỗ trống. Tôi thấy nơi một góc cột có bàn tựa. Tôi phóng ngay đến đó và tự nhủ:

- Ráng ngồi đây chờ!

Sau khi an tọa, tôi ngược nhìn xem Chị Madeleine có tìm tôi không. Lạ lùng thay, chính lúc đó tôi nghe vang lên bên trong tôi tiếng nói:

- Con biết rõ là Cha yêu con. Con là ái nữ của Cha. Đừng bao giờ quên rằng Cha yêu con!

Lòng tôi chan hòa xúc động.

Khi đến tìm tôi để cùng ra khỏi nhà nguyện, Chị Madeleine trông thấy khuôn mặt tôi đầm đìa nước mắt. Tôi không muốn rời nhà nguyện. Tôi còn muốn ở lại nhà nguyện lâu hơn nữa.

Những ngày tiếp theo sau đó tôi vẫn còn nghe rõ ràng tiếng nói vang lên bên trong tôi:

- Con biết rõ là Cha yêu con. Con là ái nữ của Cha. Đừng bao giờ quên rằng Cha yêu con!

Kể từ ấy, mỗi ngày còn lại trong cuộc đời tôi, tôi hằng ngợi khen Lòng Thương Xót bao la của THIÊN CHÚA. Tôi chúc tụng Tình Yêu hiền phụ Ngài dành cho tôi, một Tình Yêu vô biên luôn kiên nhẫn đợi chờ.

(Chứng từ của bà Jeanne, phụ nữ Công Giáo người Pháp).

... Đức Chúa GIÊSU phán cùng các môn đệ rằng: "Thầy là cây nho thật, và CHA Thầy là người trồng nho. Cành nào gắn liền với Thầy mà không sinh hoa trái, thì Người chặt đi; còn cành nào sinh hoa trái, thì Người cắt tỉa cho nó sinh nhiều hoa trái hơn .. Hãy ở lại trong Thầy như Thầy ở lại trong anh em. Cũng như cành nho không thể tự mình sinh hoa trái, nếu không gắn liền với cây nho, anh em cũng thế, nếu không ở lại trong Thầy. Thầy là cây nho, anh em là cành. Ai ở lại trong Thầy và Thầy ở lại trong người ấy, thì người ấy sinh nhiều hoa trái, vì không có Thầy, anh em chẳng làm gì được .. Nếu anh em ở lại trong Thầy và Lời Thầy ở lại trong anh em, thì muốn gì, anh em cứ xin, anh em sẽ được như ý. Điều làm CHÚA CHA được tôn vinh chính là: Anh em sinh nhiều hoa trái và trở thành môn đệ của Thầy" (Gioan 15,1-8).

("Le Ciel Parmi Nous", Éditions Bénédictines, 1997, trang 63-65)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt